

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **R. P.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 stycznia 2024 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 392/18,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt XVI K 145/16,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku R. P. wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K 145/16, wnioskodawca został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 wymierzona mu została kara 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację złożył obrońca R. P., który podniósł zarzuty obrazy przepisów postępowania, tj. art. 185a § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych.

Po rozpoznaniu środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa 392/18, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W dniu 11 sierpnia 2021 r. skazany złożył do Sądu Najwyższego pismo zatytułowane „wniosek”, w którym domaga się niezwłocznego wyznaczenia wytypowanego przez niego personalnie obrońcy z urzędu, podnosząc, że na etapie zakończonego prawomocnie powyższego postępowania karnego ze strony organów śledczych, a także biegłego sądowego z zakresu psychiatrii dopuszczono się przestępstwa, co rzutowało na treść zapadłych orzeczeń. Co do tych organów zostały wydane już orzeczenia, uzasadniające podstawę wznowieniową. Pismo powyższe zostało zarejestrowane jako wniosek o wznowienie postępowania (k. 4).

W dniu 17 września 2021 r. (data nadania w jednostce penitencjarnej – k. 17), skazany złożył kolejne pismo, w którym ponowił swoją prośbę odnoszącą się do wyznaczenia obrońcy z urzędu w celu reprezentowania go w postępowaniu wznowieniowym, ponownie wskazując, że w ramach prawomocnie zakończonego postępowania dopuszczono się przestępstwa. Dołączył nadto kopie orzeczeń, z których wynika, że wszystkie postępowania zainicjowane przez niego wobec podmiotów, co do których rościł zastrzeżenia natury kryminalnej, podlegały umorzeniu (k. 12-16). Wskazał nadto, że w sprawie „nowe subiektywne fakty”, że nie dopuścił się przypisanego mu prawomocnie przestępstwa, a jego skazanie stanowiło „pomyłkę wymiaru sprawiedliwości”.

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2021 r., sygn. akt IV KO 119/21, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Podniósł w nim dwa zarzuty sformułowane jako błąd merytoryczny dotyczący braku akceptacji wymienionych we wniosku orzeczeń jako świadczących o spełnieniu przesłanki z art. 541 k.p.k. oraz jako naruszenie art. 81a § 1 -3 i art. 84 § 3 k.p.k. W związku z tymi zarzutami wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia oraz o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2023 r., sygn. akt IV KZ 59/21, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku skazanego o wznowienie postępowania przekazał Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania. Przyczyną takiej decyzji było zaistnienie tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Zarządzeniem z dnia 4 sierpnia 2023 r. SSN Andrzej Siuchniński wyznaczył skazanemu obrońcę z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub stwierdzenia braku podstaw do jego wniesienia

W dniu 17 października 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła opinia obrońcy skazanego o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowieniu postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku konieczne było podjęcie decyzji o odmowie jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnego. Oczywistą bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania wiązać należy z sytuacją, w której w jego treści odwołano się do okoliczności będących już przedmiotem rozpoznania w postępowaniu o wznowienie, a także takich, które w sposób jaskrawy i nie wymagający szczególnie pogłębionego badania nie rokują istnienia podstaw wznowieniowych, określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego oraz gdy brak będzie przesłanek do wznowienia postępowania *ex officio*.

Oceniając z tej perspektywy wniosek o wznowienie postępowania, zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. II AKa 392/18, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. XVI K 145/16, nie można pominąć istotnego faktu, że został on złożony przez skazanego R.P. nie po raz pierwszy. W wyniku dotychczasowej aktywności procesowej skazanego i składania kolejnych wniosków o wznowienie powyższego postępowania, przesłanki skuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia podlegały już niejednokrotnie gruntownej analizie. Nie stwierdzono w jej wyniku ani uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., implikujących wznowienie postępowania z urzędu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020 r., sygn. IV KO 46/20), ani też tego, by w związku z postępowaniem prowadzonym w sprawie dopuszczono się przestępstwa, co mogłoby rzutować na treść rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2020 r., sygn. IV KO 100/20).

Z tych powodów, a także niewskazania żadnych nowych okoliczności w kolejnym wniosku skazanego, został on oddalony na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2021 r., sygn. IV KO 28/21). Mając zatem na uwadze powyższy stan orzecniczy Sądu Najwyższego, powstały w konsekwencji składanych przez skazanego kolejno wniosków, jak również treść jego najnowszych pism, które bazują na okolicznościach wnikliwie zbadanych w wymienionych powyżej postępowaniach, konieczne okazało się oddalenie niniejszego wniosku, jako oczywiście bezzasadnego w rozumieniu art. 545 § 3 k.p.k.

Oczywistą bezzasadność wniosku potwierdziła również sporządzona przez obrońcę opinia o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Szczegółowo odniosła się do każdej z okoliczności mogącej stanowić przesłankę wznowienia postępowania, a zwłaszcza do wskazywanych przez R. P. okoliczności mających świadczyć o tym, że w związku z postępowaniem w jego sprawie dopuszczono się przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[ał]